

Zoran Hočevar

 Slovensko ljudsko Gledališče Celje

MOŽ ZA ZOFIJO

Zoran Hočevar

MOŽ ZA ZOFIJO

komedija
(krstna uprizoritev)

Režiser

Franci Križaj

Dramaturg

Krištof Dovjak

Lektor

Arko

Scenograf

Jože Logar

Kostumografka

Darja Vidic

Igrajo:

LOJZI ZALETEL

Mira Podjed

MICI POLŽEK

Anica Kumer

ŽANI POLŽEK

Stane Potisk

JOZL POLŽEK

Renato Jenček

ZOFIJA ŠMIRGL POGRBAJS

Maja Štromar

VIKI POLŽEK

Igor Korošec

JOŽICA

Maja Dušej

Vodja predstave: Zvezdana Štraki-Krofljč

Sepetalka: Ernestina Djordjević

Lučni mojster: Rudolf Posinek

Krojači: Adi Založnik, Marjana Podlunšek, Dragica Gorišek, Janja Sivka

Frizerka: Maja Dušej

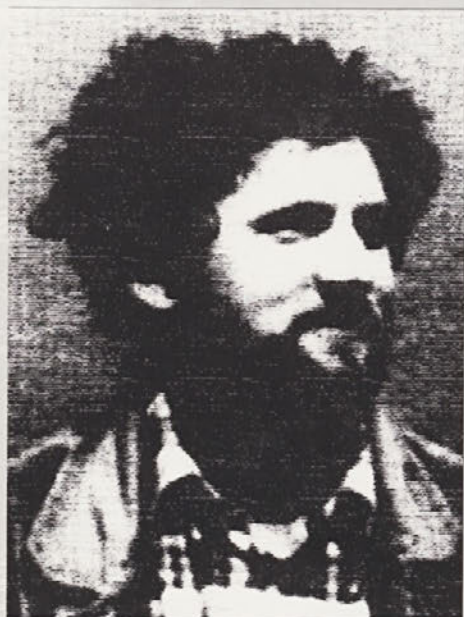
Odrski mojster: Radovan Les

Rekviziter: Franc Lukač

Gardoberki: Amalija Baranović, Melita Trojar

Tehnični vodja: Miran Pilko

Premiera 15. maja 1998

ZORAN HOČEVAR

Zoran Hočevar, slikar, pisatelj in dramatik, se v SLG Celje že drugič predstavlja občinstvu. V sezoni 1994/95 je SLG Celje v režiji Francija Križaja uprizorilo igro Smejči. Njeno nadaljevanje je komedija Mož za Zofijo.

Uprizoritvi Hočevarjevih gledaliških del:

POTEPUHI (pod psevdonimom Jure Obrški), Glej, v sezoni 1976/77;
SMEJČI, SLG Celje, v sezoni 1994/95;

Književni objavi:

PORKASVET (roman), DZS, Ljubljana 1995
SOLENI Z BREGA (roman), Založba / *cf., Ljubljana 1997

HOČEVARJEVA URBANA PASTORALA (z dobrimi refleksi)

V Smejči, prvi igri iz "serije" Hočevarjevih komedij o Polžkovih (pa tudi Zaletelovih, čeprav so ti zdaj ostali brez svoje boljše polovice), smo bili pozorni zlasti na socialno in eksistencialno provenienco junakov z obrobja (mesta, življenja, blagostanja), druga igra pa nas močneje postavi v zgodbo. Naši junaki so sicer še vedno isti, torej mali (pomanjšani) ljudje, ki so zaznamovani (ali dramsko definirani) že kar s svojimi priimki: priimek Polžek asociira na življenje, ki se odvija po polžje, torej brez sunkov in skokov, premočrtno, sicer z opazno sledjo, ki pa je v resnici hitro zmanjkuje, priimek Zaletel pa na življenjski poraz, vendar ne v "tragičnem", temveč v "ritmičnem" smislu - poskok in nenadna ustavitev; splošna in zatorej "majhna" pa so tudi njihova imena: Lojzi, Mici, Žani, Jozl..., ki so hkrati ljubkovalne pomanjševalnice in v nas vzbujajo predstavo nečesa drobno živahnega, pa ljubko omejenega. Isto je okolje, v katerem živijo: skromno stanovanje, stereotipno preživljanje vsakdanjika z Nedeljskim dnevnikom kot oknom v svet, s televizijo kot mitološko stalnico tega sveta, v katerem se kdajpakdaj dogajajo tudi nekakšne kuhinjske perversnosti (spomnimo se erotično zanimivega odnosa med Joži in Lozijem v Smejči), vendar - tako se zdi - njihovo bivanje nikdar ne prebije ustaljenih okvirov ali celo preskoči v novo, višjo kvaliteto: z obrobja v središče, iz majhnosti v veličino. Toda vse to je veljalo predvsem za Smejči. Glede na to, da je Mož za Zofijo druga igra iz (daljšega?) niza, pa zdaj avtor naše vneprejšnje poznavanje družine s pridom izkoristi. Ni se mu več treba ukvarjati z dolgotrajnim eksponiranjem njihovega sveta in značaje, čeprav mu je še vedno veliko

do tega, da pri uprizarjanju ne zgrešimo njihovih bistvenih potez (glej dolge oznake "značaje" v uvodu v igro, pa oris "zgodbe" in "napotke" za uprizarjanje); dramske osebe Moža za Zofijo že kar takoj vzamemo kot junake neke zgodbe, ki se začne odvijati pred njihovimi (in našimi) očmi. Tako morda avtor posveča nekoliko manjšo pozornost jeziku, kakor jo je v Smejči, ali pa smo se tega jezika, ki pomeni eno od bistvenih kvalitet Hočevarjevega pisanja, zdaj že tako navadili, da ga sprejemamo kot samoumnevnega. V trenutku, ko osebe niso več eksistencialno in socialno podložene do take mere, da ta "podloga" prebija iz narativne strukture igre kot njen presežek, pa začnejo delovati tudi nekoliko bolj tipizirano in celo bizarno. Tako se včasih ne moremo znebiti vtisa, da gre pri Polžkovih za nekakšno domačo varianto družine Adamsovih, ki sicer svoj absurd črpa iz drugačnega konteksta, kljub temu pa bi jih lahko - še zlasti, če bi spregledali osnovni ton uprizoritve, ki ga predpisuje že avtor v svojih napotkih, torej igranje zares, brez vsake distance do lastnega početja - uprizorili tudi z močno poudarjenimi tipičnimi lastnostmi oseb celo do groteske.

Vendar je zagotovo še vedno najustreznejši pristop k Hočevarjevemu besedilu nekakšen lirični naturalizem. Zgodba, ki je v tem besedilu tako izrazita (zgodba v smislu melodramatske mreže, polne vozlov in hipnih razrešitev), še vedno raste iz značaje (ki so zgodbe že sami po sebi) in njihovih medsebojnih razmerij, čeprav je delno tudi rezultat avtorjeve eksplicitne volje. Pri tem pa ne smemo pozabiti, da moramo, preden začnemo razmišljati o Hočevarjevih

osebah, vselej upoštevati, da gre v igri za mestne ljudi, ki so praktično že izgubili vsakršno povezavo s svojim ruralnim okoljem, iz katerega nujno izhajajo in ki slejkoprej pomeni del njihove mladosti. Tudi če so v mladosti živeli v predmestju, ki je imelo še močna vaška obeležja, jih je zdaj mesto dokončno preraslo. To so zato definitivno "mestni ljudje" in njihova "pastorala" je vselej urbana. V tako zasnovan dramski svet pa je lažje posegati s takimi civilizacijskimi domislicami, kot je npr. sadomazohistična strast gospe Zofije. A če ta njena lastnost morda sprva deluje čudáško, jo kmalu sprejmemo kot nekaj povsem samoumevnega. Največ zaslug za to ima neka Hočevanjeva simpatična poteza: s svojimi junaki se identificira do take mere, da jih nikakor noče pustiti na cedilu in jih - tudi če jih je v Smejči pošteno smešil - v Možu za Zofijo povsem rehabilitira. Naši junaki namreč v svojem okolju le niso tako izvrženi in izolirani, kot se nam je zdelo pri Smejči. Njihovo življenje sicer res teče počasi in se že tudi ustavlja, vendar imajo vsaj dvojje lastnosti, ki jim v življenju pomagata: to je talent (instinkt) za realno in dober refleks.

Čeprav osebe na prvi pogled delujejo naivno (njihova temeljna lastnost v odnosu do zunanjega sveta je plahost, hitro so tudi ganjeni in čustva včasih iz njih kar vrejo) in se zdi, da so nekatere stvari iz sveta "v središču" zanje nepredstavljive (glej npr. njihovo začudenje, ko izvejo za pravo vrednost slike: vsote si sploh ne morejo predstavljati), pa so sposobne hitro reagirati. Brez pretirano dolgega časa za razmislek "objektivno" precenijo novo situacijo (življenje poznajo in se jim zato ni težko vživeti v njegove nove oblike) in se nanjo odzovejo. Vse to pa ne bi bilo mogoče brez nekakšne spontane temeljne ogroženosti, ki šele sproži v njih ta proces (čeprav je v resnici samoobrambni, ima veliko posluha za odtenke). Življenje je Polžkove in Zaletelove v svojem dolgem in počasnem teku

naučilo marsičesa, predvsem pa nešteto načinov preživetja, pri čemer niso nikdar izgubili smisla za humor in občutka za medsebojno spoštovanje, pa naj bo to posledica sorodniških, prijateljskih ali delovnih vezi. Njihov dar za vzdrževanje odnosov izhaja iz njih samih in ni položen nanje kot "objektivna" norma, kar bi bilo skorajda pravilo, če bi še vedno živeli na vasi oz. vsaj v bolj ruralno zaznamovanem okolju. Tako so si nekatere norme in vrednote, ki bi v drugačnem okolju učinkovale v absolutnem smislu, že nekoliko prilagodili. Avtor vseskozi poudarja iskrenost junakov, vendar je ta iskrenost prilagojena, adaptirana na okoliščine preživetja. V njih je sicer še vedno ostalo "nekaj dobrega", vendar samo v jedru, njihova povrhnjica pa že občuti posledice socialne mimikrije. Kljub temu pa v vsem tem ne moremo videti česa slabega - le njihovo avtentičnost moramo vzeti nekoliko z rezervo oziroma v "dinamični" obliki, saj če smo čisto poštene, ti vitalni "starčki" potegnejo za nos tudi nas, bralce oziroma gledalce Moža za Zofijo.

Čeprav se nam zdi Lojzijevega zgodba - Lojzi je namreč tisti "mož za Zofijo", on je junak te komedije - še tako nenavadna, mu v resnici ne moremo s svojimi predsodki ničesar ne vzeti ne dodati: če se je odločil, da bo z Zofijo, to "kakobjičloukreku", potešil svojo dolgo zatajevano strast, pri čemer cena ni važna, ostanemo mi (pa tudi drugi junaki komedije) pri tem nemočni. To je namreč proces Lojzijeve osebne individualizacije oziroma socialne emancipacije, ki zadeva samo njega. In če pri vsem tem ne izgubi glave, ampak celo dobro zasluži, potem ga lahko samo občudujemo. Sicer njegovo dejanje že nevarno ekvilibrira med komedijsko-dramskim in žanrskim, vendar mu ga moramo pustiti: morda pomeni edini trenutek (in edinega junaka igre), ko/ki je vajeti namenjenega mu časa držal zares v svojih rokah.

ZNOSNA PRAZNOST BIVANJA

Zofija Šmirgl Pogrbajs, naslednica in združevalka Smejči in Joži iz Hočevarjeve prve igre Smejči, je vsekakor svetel lik, tako v smislu svežine, ki jo prinese v zatohla mala stanovanja, kot v smislu presežka tiste atmosfere, ki jo lahko z grobo parafrazo Kundere označimo kot znosno praznost bivanja.

V to znosno praznost bivanja, ki je veljala tudi za igro Smejči, Zofija prinaša slo. Ta je dveh vrst: pridobitniška in seksualna. Pri tem se zdi pridobitniška, povzpetniška sla v liku Zofije in Jožna sekundarnega pomena; čeprav vzorno prikazuje sodobno aktualno stanje, iz katerega lahko zrasteta komedija nravi in kar debela veja smešenja resničnosti nekega stanu, se zdi, da je elementarna, seksualna sla odločilnejša.

Ta elementarna, seksualna, mogoče za puritance celo patološka sla, ki je bila v zakonu Zaletelovih bolj ali manj zatrta pod pezo copate in v tej pezi samo nakazana, neizrečena in tudi neizvedljiva, v Možu za Zofijo izbruhne na dan kot skrito Lojzijevo koprnjenje, ki ima končno pogoje, da se udejanji. Uresničenje Lojzijevega koprnenja tako predstavlja bistven napredek v smislu optimizma, vitalizma. Z njim se iz družinske celice, ki jo tvorita para Polžkovih in Zaletelovih, dvigne centralni junak Lojzi, ki postane "mož", odraste in ponovno zaživi.

Lojzi v Možu za Zofijo ni več jetnik praznosti. Kot človek "z umetniško žilico", ki ji končno najde nadomestek, ni več apatičen, temveč, paradoksalno, v pasivni pozi bičanega, aktiven. Četudi je smešen - kajti gre za starca, ki se igra sado-mazo igrice -, Lojzi postaja svoboden in kreativen. Resda k tej svobodi pleza plaho, negotovo, zadihano in okorno, vendar uspešno. Na koncu igre se celo izkaže, da bolj uspešno, kot se nam skoraj ves čas dogajanja zdi. Je oseba, ki je ne gre podcenjevati. Nič več ni klavrna podoba. Svoj mali Rubikon prestopi

odločno že takoj na začetku dramske zgodbe. Pretvarjajoč se ubožca in sentimentalnega cmeravca začne svojo igro-kupčijo z Zofijo, tako na ravni prodaje Jakopiča kot na ravni seksualnih uslug. Izkušnja s kavbojskim suknjičem, s katerim se je osmešil tako pri Smejči kot pri svojih najbližjih, je zanj dovolj živa. Tokrat noče več tvegati. Hoče doseči svoje. Biti prebičan, dobro prebičan, seksualno končno potešen in pri tem še dobro zaslužiti, to so cilji, ki ga ženejo naprej. Ob tem ostaja ves čas smešen v podobi "cagavosti", saj vendarle dvomi o projektu, ki si ga je naložil na pleča. Dobro ve, četudi mu Jozl v določenih stvareh pomaga, da lahko gladko obtiči v znosni praznosti.

Če Lojzija postavimo v definicijo karakterne komedije in ga primerjamo z Molièrovimi junaki, se nam pokaže v dokaj nenavadni luči. Za karakterno komedijo je značilno, da kaže predvsem pretirano smešno glavno osebo, ki je obsedena od smešne slabosti, smešne strasti ali smešne manije. Ob tej glavni osebi karakterne komedije Molièrovega tipa, ki ima oznako komična monografija, so ostale osebe dokaj normalne, bolj ali manj zabavne, vesele, kar vse velja tudi za igro Mož za Zofijo, le da jih je, kot opozarja Hočevar, treba igrati smrtno resno. Lojzi znotraj tega predstavlja preobrat v sicer stereotipni figuri karakterne komedije. Je smešen, obseden je od strasti, je mazohist, vendar se nič več ne pretvarja. Svoje slabosti sploh ne skriva. Kot da bi čakal rešitelja, ki bo to njegovo lastnost odkril. Ni svetohlinec. V vsej svoji pojavi, ves čas dogajanja, do zadnjega štetja denarja, se nam kaže kot oseba, do katere, skladno z Aristotelom, čutimo premoč in nam je zato smešna. Vendar Lojzi verjetno ni tak. Na koncu lahko ugotovimo, da se je pretvarjal, vendar ne v tistem smislu, kot se znajo pretvarjati Molièrovi junaki, ki svojo slabost skušajo prekriti

s fasado dobrega. Lojzi naredi preobrat, čeprav nima pojma, kakšni so Molièrovi junaki. Ve, da je s kavbojskim suknjičem klavrna, komična, posmeha vredna figura. Zato ta suknjič, v prenesenemu pomenu, tudi obdrži na sebi. Ves čas je tak, kot bi bil vanj oblečen. Suknjič je instrument njegovega pretvarjanja, s katerim dosega posmeh do samega sebe tako pri gledalcu kot pri drugih protagonistih igre Mož za Zofijo. Lojzi se naredi bolj šibkega, kot v resnici je. Ždi, podoben politiku, ki čaka na svoj trenutek, in na na koncu uspe. Nerazkrinkan, popoln zmagovalec, ki v vodnjak znosnega, a praznega bivanja lahko spusti kamenček, ki bo kot malo-veliko zadovoljstvo krepko odmeval in izpopolnil njegove starčevske trenutke. Lojzi lahko poskoči in zavriska. Njegova podalpska zagovednost najde mladostno podlago. Lahko gre. Odraste. Shodi. Lahko gre na Bled. Lahko gre na Bled z Zofijo, ki kot lik prinaša svežino v nadaljevanje igre Smejči. Je pa Zofija, čeprav vzvišena nad svetom, v katerega vstopa zaradi želje po dobičku, v enako bridki situaciji kot trije starci. Tudi sama je starka; čeprav bistveno mlajša od Mici, Žanija in Lojzija, je upokojenka. Resda ima masažni salon, ampak tistega, kar je počela včasih, ne more več. Lahko jo beremo kot upokojeno prostitutko, izvedenko za sado-mazo, ki je svojo dejavnost, recimo nekje med Hamburgom in Trstom, zaključila. Privarčevala je marke, vendar očitno ne dovolj. Nezadovoljnemu, nezadovoljenemu človeku denarja ni nikoli dovolj. Mora se znajti. Pokojnine nima. Je socialno najmanj zaščiten. Je klavrna figura. Prav nič ni na boljšem kot junaki iz Smejči, čeprav njena fasada naredi nanje močan vtis. Svoj neokusni, družbeno večni in hkrati demode imidž gradi na podcenjevanju. Podcenjuje najšibkejše, ker le tako lahko preživi z zavestjo o svoji nepomembnosti. Lojzi je njena rešilna bilka. Spet lahko postane kurtizana, seveda kurtizana v svojem omejenem svetu, ki nikoli ni imel tiste klientele, ki bi Zofiji resnični blišč kurbarije vsaj približala. Ampak Zofija je v svoji biti skromna, poštena kurba, ki ji nič človeškega ni tuje. Lojzi je njeno srečno naključje.

Z njim lahko realizira svoje koprnjenje. Vse za "bolji život".

Z Lojzijem lahko Zofija udejanji fatazije, tako na seksualnem kot na družbenem področju. Končno lahko zaživi. Konec koncev je gospa. Samo gospod ji je manjkal. Končno lahko troši svoj zasluženi denar, uživa pokojninsko dobo. Je srečna, svoji nekdanji profesionalni specializaciji, ki je zahtevala grobost in neusmiljenost, lahko doda igrivost. Svojo koreografijo razkoračene sadistke lahko poživi z radoživim ritmom čačačaja.

Harmonija med polko in južnoameriškim plesom je mogoča. Rio de Janeiro je tu, nič več v Nedelju, nič več samo na televizijskem ekranu. Za Lojzija in Zofijo velja, da človek potrebuje neobremenjeno preprostost. Šele s tako preprostostjo ni ovir in ni stvari, ki je ne bi mogli doseči.

Zdi se, da preprostost, ki ne pozna ovir, ker ji ovir pravzaprav sploh ni dano videti, označuje Hočevarjev celotni literarni opus, tako romaneskni kot dramski. Hočevar nas večkrat postavlja pred vprašanje, ali naj preprostosti priznamo njeno moč ali pa naj zavzamemo vzvišeno pozicijo, v kateri se nam ta preprostost zdi smešna in naivna.

Če je odgovor na to dilemo skrit v drugih likih iz Moža za Zofijo, ki ostanejo v podobni situaciji, kot so bili v Smejči, se verjetno vse skupaj nagne v prid komediji. Hočevarjeve junake lahko spremljamo s smehom, kajti besedilo Mož za Zofijo ustreza Heglovi ugotovitvi, kako komedija s svojim razpletom kaže, da se svet ne more sesuti pod težo neumnosti.

Hočevarjeva igra Mož za Zofijo je prežeta s humorjem, in četudi je močno odeta v črnino, ostaja topla in življenjska. Odmaknjena od intelektualističnih tendenc se spušča v območje samonorčevanja in predstavlja tisto besedno podlago, s katero je moč ustvariti dobro uprizoritev, ki lahko ustreza avtorjevi zahtevi: "Dajmo že enkrat nehat okol divjat z razviharjeno dušo, usedimo se za mizico in popijmo en dober kofe s smetano."

DNEVI KOMEDIJE 1998 V SLG CELJE

NAGRADA ZA IZVIRNO SLOVENSKO KOMEDIJO

Na javni anonimni natečaj za izvirno komedijo (žlahtno komedijantsko pero), ki sta ga razpisala Mestna občina Celje (pokroviteljica) in Slovensko ljudsko gledališče Celje (organizator) je prispelo štirideset besedil, med katerimi je žirija v sestavi dr. Matjaž Kmecl (predsednik), Franci Križaj in Krištof Dovjak za nagrado nominirala naslednja besedila: Bistro, Resnica pa še krajše..., Trojka, trojkica, Vaja zbora.

Po podrobnejšem pretresu je žirija odločila, da dodeli razpisano nagrado komediji z naslovom Vaja zbora. Avtorstvo komedije Vaja zbora je naknadno dokazal Vinko Moderndorfer.

ŽLAHTNI KOMEDIJANT ZVONE AGREŽ (Za ulogo Georgea Nerodčka u komediji Minister u škripcih)

Obrazložitev žirije v sestavi Anica Kumer (predsednica),
Miran Herzog, Primož Jesenko.

Zvone Agrež je nevpadljivo naravo svojega komedijantskega lika transportiral v pretanjeno prodiranje v peklenski tempo igre, ki ga je nadvladal brez pomoči zunanjih izrazil. Ves čas je ostajal v mejah trezne decentnosti v izrazu, ki jo je bilo moč zaslediti tudi v liku Grumia v Agreževi drugi tekmovalni predstavi Ukročeni trmoglavki.

DNEVI KOMEDIJE

NAGRADA ZA ŽLAHTNO REŽIJO

*Prejel jo je režiser Janusz Kica za postavitev
Shakespearove Ukročene trmoglavke v izvedbi
Slovenskega ljudskega gledališča Celje.*

Tomaž Gubenšek, Milada Kalezić

Obrazložitev žirije:

Janusz Kica je klasični elizabetinski tekst realiziral na način, ki je elegantno premostil vse realistične okvire in Shakespeara skozinskoz prepoil z mediteranskim temperamentom. Bistvo njegove režije se nikoli ne spusti v nižave, ki bi komedijantski žanr podcenile ali k njemu pristopile z levo roko. Streljaj, ki Ukročeno trmoglavko še loči od občutja sodobnega časa, nevtralizira konec, začinjen s subtilno grenkim hrepenenjem po povratku v čas, ki je še vedel za pomen pristne ljubezni.

NAJBOLJŠA PREDSTAVA PO IZBORU OBČINSTVA JE MINISTER V ŠKRIPCIH

Mario Šelih, Igor Korošec, Zvone Agrež, Tina Gorenjak

NOVA ČLANICA

Maja Štromar

Ansamblu Slovenskega ljudskega gledališča Celje se je v tej sezoni pridružila Maja Štromar. Celjskemu občinstvu se je prvič predstavila z vlogo Gladys v Cooneyjevi komediji *Minister* v škripcih.

Rodila se je v Novem mestu. Na Filozofski fakulteti v Ljubljani je diplomirala iz romanskih jezikov. Igralsko umetnost je študirala na École internationale de theatre Jacques Lecoq v Parizu in se izpopolnjevala v gledaliških delavnicah. Igrala je v Shakespearejevem *Timonu Atenskem* (SNG Drama Ljubljana), v Racinovem *Britannicusu* (TDS Loggia), v avtorski predstavi *Brez imena, brez začetka, brez namena*, v Zlatar-Freyevi *Schizophrenii* (Koreodrama Ljubljana) in v filmih: *Il cortile* (rež. R. Magherini), *Brezno* (rež. I. Šmid), *Adrian* (rež. M. Weiss). Izdala je dve pesniški zbirki: *GOGA 66000* in *Na predpomlad mi reci ti*. V tisku je njena tretja pesniška zbirka *Že češnječas*.

Leta 1991 je prejela Severjevo nagrado.

IZ KRITIK OB KRSTNI UPRIZORITVI NEMIRA

Poldrugo uro dolg gledališki dih, ki se konča s filmičnim prizorom Aleksandrovega zapahnenja masivnih vrat pred svetom, znivelira dvom o besedilu, ki je osem let čakalo na svoj odrski krst.

Primož Jesenko
Dnevnik, 6.marca 1998

Tomaz Gubenšek, Stane Potisk

Milada Kalezić, Janez Bermež

Ključ išče v otroštvu, v dvigovanju "grozljivo sladkih" spominov. Razmišljanje v to smer spodbuja tudi Korunova režija, ki omrtvičenost obeh zakonskih parov inscenira s prefinjeno poglobitvijo v podrobnosti njihove psiho-ekonomije in resničnosti, ki jo ustvarjajo. Trije potepuhi pa kot stilizirane, včasih kar groteskne sanjske podobe vdirajo v to resničnost in jo spodjedajo.

Špela Virant
Večer, 7. marca 1998

In potem, včasih bi to gotovo gledali tudi skozi socialno optiko, se udarijo, spopad med emocionalnostjo in zdolgočasnim racionalizmom, ki se izživilja v vsakovrstnih igrinah moči, je zabrisan, verbalen, nobena stran ne pride s kartami na dan, ta skrivnostna in že kar minimalistična brezstrastnost pa Nemir uvršča v bližino sodobne dramatike absurda.

Matej Bogataj
Delo, 7. marca 1998

Janez Bermež, Renato Jenček, Tomaž Gubenšek

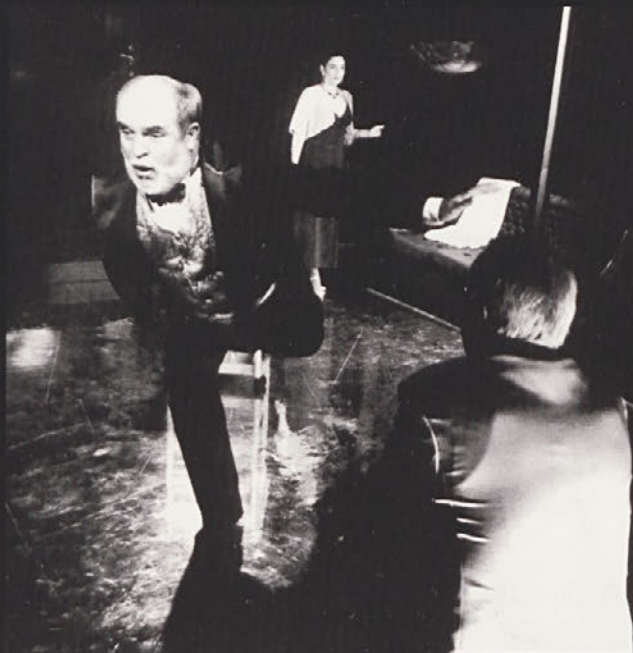
Renato Jenček, Milada Kalezić

Režiser Mile Korun je (...) vodil dogajanje skozi vseh devet slik brez prekinitev in že s tem izmaknil gledalčevo razumevanje realistični interpretaciji. (...) Z ves čas navzočim vibriranjem dinamičnega razmerja med realizmom in fantastiko, obvladljivim in neobvladljivim, mu je nedvomno uspelo razmakniti fizične omejitve tesnega prizorišča in časa dogajanja.

Slavko Pezdir
Novi tednik, 12. marca 1998

Miro Podjed, Barbara Medvešek,
Stane Potisk, Milada Kalezić

Znotraj tako rafinirano razčlenjene in estetsko pervertirane režijske dispozicije igralci kar vsi po vrsti doživljajo svoje zvezdne trenutke: Potisk kot nemočni, sarkasticirani egocentrik, Kalezičeva kot navzven pasivna, skrito poželjiva žrtev zatohlosti, Medveškova kot lepa, koketna Mija, Podjed kot otopela dobrohotnost, vagabundi - Jenček, Gubenšek in Bermež - kot troje polstvarno čudaških pohot.

Vasja Predan
Razgledi, 1. aprila 1998

SLG Celje

Upravnik: Borut Alujevič

Umetniški vodja: Matija Logar

Režiser: Franci Križaj

Dramaturg: Krištof Dovjak

Lektor: Arko

Vodja programa in propagande:

Anica Milanović

Tehnični vodja: Vili Korošec

Igralski ansambel:

Zvone Agrež, Bruno Baranović,
Janez Bermež, Tina Gorenjak,
Tomaž Gubenšek, Renato Jenček,
Milada Kalezić, Drago Kastelic,
Igor Korošec, Anica Kumer,
Iuna Ornik, Miro Podjed,
Stane Potisk, Igor Sancin,
Vanja Slapar-Ljubutin, Mario Šelih,
Eva Škofič-Maurer, Maja Štromar,
Bojan Umek, Jagoda Vajt

Gledališki list št. 6 Sezona 1997/98

Predstavnika: Borut Alujevič

Matija Logar

Urednik: Krištof Dovjak

Lektor: Arko

Oblikovalec: Iztok Skok

Fotograf: Damjan Švarc

Naklada: 3000 izvodov

Tisk: Grafika Gracer

 Slovensko ljudsko gledališče Celje

SLG Celje

Gledališki trg 5, 3000 Celje, p. p. 49

Telefoni:

* centrala (063) 442 910

* tajništvo (063) 441 861

* propaganda (063) 441 814

* faks (063) 441 850

-slg.celje@quest.arnes.si

R
E
P
E
R
T
O
A
R

1997
/98

 Slovensko Ljudsko Gledališče Celje

Program SLG Celje v sezoni 1997/98

1. George Bernard Shaw:

PIGMALION

režija: Franci Križaj

2. Ray Cooney:

MINISTER V ŠKRIPCIH

režija: Dušan Mlakar

3. Rudi Šeligo:

SVATBA

režija: Matija Logar

4. Zoran Hočevar:

Mož za Zofijo

režija: Franci Križaj

PREDSTAVA ZA MLADE:

5. Boris A. Novak:

HIŠA IZ KART

režija: Aleš Novak

ODERPODODROM:

6. Matjaž Zupančič:

NEMIR

režija: Mile Korun

ZNAČILNE USTVARJALNE POTEZE SLOVENSKEGA LJUDSKEGA GLEDALIŠČA CELJE, UVELJAVLJENE V PRETEKLIH OBDOBJIH, OSTAJAJO TEMELJ NAŠEGA PRIHODNJEGA USTVARJALNEGA NAVDIHA. Z AMBICIJO NIKDAR DO KONCA POTEŠENIH KOMEDIJANTOV TER Z NUJNIM SPOŠTOVANJEM VEČNO "PRAZNEGA" PROSTORA, TEGA ZNAMO POLNITI SAMO SKUPAJ Z VAMI, SE ODLOČAMO ZA REPERTOAR, KI NEDVOUMNO PODČRTUJE IME NAŠEGA GLEDALIŠČA: SLOVENSKO LJUDSKO.

POD SLOVENSKO JE V NAŠIH GLEDALIŠKIH RAZMIŠLJANJIH V OSPREDJU PREDVSEM SLOVENSKA DRAMSKA LITERATURA, POD LJUDSKO PA TISTI NAJPLEMENITEJŠI VZGIB, KI ŽE STOLETJA OPREDELJUJE GLEDALIŠČE KOT ENO NAJPOPULARNEJŠIH UMETNOSTI. TAKO ZASTAVLJEN REPERTOAR UPRIZORITEV UVELJAVLJENIH SLOVENSКИH AVTORJEV BORISA A. NOVAKA ("HIŠA IZ KART"), RUDIJA ŠELIGE ("SVATBA"), MATJAŽA

ZUPANČIČA ("NEMIR") IN ZORANA HOČEVARJA ("MOŽ ZA ZOFIJO") SMISELNO ZAOKROŽATA ODLIČNA DEDIČA VELIKEGA ELIZABETINCA GEORGE BERNARD SHAW ("PIGMALION") IN RAY COONEY ("MINISTER V ŠKRIPCИH").

NAŠ CILJ JE PREPROST: IZZIVALNE IN ODZIVNE UPRIZORITVE.

IZ ZAPISANEGA SLEDI, DA JE REPERTOAR KLJUB POUDARJENI KOMEDIJSKI RAZPOSAJENOSTI URAVNOTEŽEN Z NEMIRNIM ISKANJEM V DIALOŠKIH IZTOČNICAH T.I. RESNEGA ŽANRA.

KOMEDIJE, UPRIZORITEV Z ELEMENTI MUZIKALA ZA MLADE, KRSTNE UPRIZORITVE, SODOBNA DRAMA... NE BI ŽELEL BITI PREROK, VENDAR VAM Z VABILOM, DA (P)OSTANETE NAŠI STALNI GLEDALICI, LAHKO ZAGOTOVIM: SPLAČALO SE BO DOŽIVETI NAŠO STRAST POD REFLEKTORJI...

MATIJA LOGAR
UMETNIŠKI VODJA

REŽIJA:
FRANCI KRIŽAJ

Prevod:
Janko Moder

Kdo ne pozna starogrškega mita o kiparju Pigmalionu, ki se je zaljubil v slonokoščeno podobo dekleta, ki jo je ustvaril in kako jo je potem boginja ljubezni obudila v življenje? Pesnik Ovid je mit prelil v verze v svojih Metamorfozah in po njegovi zaslugi še danes velja za eno najlepših zgodb o idealni ljubezni. Radikalneje od liričnega Ovida pa je mitološko zgodbo interpretiral eden najpomembnejših angleških dramatikov - George Bernard Shaw. Na mesto, ki ga je nekoč zavzemal zidealiziran in pozneje oživiljen kip, postavi Shaw dekle s socialnega dna. Sodobni Pigmalion "svojega kipa" ne obožuje, temveč lingvistično proučuje in obdeluje. Zato nam Shaw

namesto ljubezenske zgodbe postreže s pragmatično zgodbo o spodletelem razmerju med moškim in žensko. Danes, skorajda sto let po nastanku Shawove drame, osnovno temo lahko samo še do skrajnosti zaostriamo. Pigmalion danes lahko beremo kot tragikomedijo o moški manipulaciji in ženski emancipaciji v neki nenavadni ljubezenski zgodbi, pa tudi kot tragikomedijo o soočenju dveh družbenih razredov, ki sta zamejena in določena z jezikom oziroma govorom. Shawov Pigmalion je brez dvoma univerzalen tekst, saj se s svojo tematiko dotika tudi danes aktualnih in perečih problemov, s katerimi se vsak po svoje in tudi skupaj ves čas soočamo. Predstava pa nas bo ob vsem tem v režiji hišnega režiserja Francija Križaja poskušala tudi zabavati. Si lahko želimo od gledališča še kaj več?

Ray Cooney

prevod:

Jakob Jaša Kenda

SLOVENSKA
PRAIZVEDBA

Pisec komedij, Ray Cooney, je ime, ki nedvomno zagotavlja uspeh. Njegove uspešnice To imamo v družini, Zbeži od žene in Denar z neba že nekaj sezon tudi pri nas navdušujejo smeha željno publiko. Tudi njegov Minister v škripcih je komedija, ki ji je usojeno, da postane uspešnica. Zanj je avtor leta 1991 prejel nagrado Olivier Award for Comedy of the Year. Napisana je natanko po tistem preverjenem receptu za smeh, ki pri publiku zmeraj vžge. Osnovna tema je, jasno, zakonska nezvestoba s ščepcem politike za začimbo, ob tem pa se pojavi sveda še kopica zapletov, ki z vrtoglavo naglico vozljajo komedijski klobčič. Gospod minister in brhka opozicijska tajnica se namreč v hotelskem apartmaju želita v miru pomuckati, vendar jima to nikakor ne uspe. Sprva njuno namero zmoti truplo neznanca, ki ga zagledata na oknu. Ker si ne želita še več zapletov, truplo

poskušata skriti.

Pri tem jima pomaga ministrov tajnik, gospod Nerodek, čigar ime marsikaj pove.

Toda pri vsem tem truplo ni edino, ki togo stoji na njuni ljubezenski poti. Zamislite si zdaj še zmešnjavo, ki nastane, ko se tam pojavita še razbesnjeni mož in soproga, da o drugih vsiljivcih, zagatah in ministrovih škripcih raje sploh ne spregovorimo. Vse to poskuša reševati prav ministrov tajnik. Kako je pri tem uspešen, boste videli sami. Ob zamenjavah, situacijski komiki in virtuoznih zapletih pa se boste, to je več kot gotovo, neizmerno zabavali. Predstavo bo režiral Dušan Mlakar, ki ga celjski ljubitelji gledališča dobro poznajo, spomnite se samo Anouilhove Skušnje ali Kaznovane ljubezni in Ibsenovih Strahov iz zadnjih dveh sezon.

REŽIJA:

DUŠAN MLAKAR

REŽIJA:
MATIJA LOGAR

B

Blagor ubogim na duhu... Lenka in Jurij, otroka tega sveta, se vsak teden z vozom odpravita v dolino, da bi se ju lepega dne le usmilili in jima dovolili poroko. Njun svet je svet svete nedolžnosti in nepokvarjenosti, ostro ločen od vsakdana, ki se dogaja v gostilni - središču sodobnega bivanja nesrečnikov. Drugi svet je naš svet, ljudje, ki živijo svoje "normalno" življenje skrbno skrivajoč lastno bolečino in norost. Poroka je tisto dejanje, ki ločuje ta dva svetova. Prav prepoved poroke, tako od občine kot od farja, Lenko in Jurija potiska na rob družbe in ju zaznamuje. Njun položaj pa je dvojen, kot je dvojen naš pogled na "drugačne". Po eni strani sta srečna, po drugi pa vzbujata usmiljenje zaradi meja, ki jima jih določa njuna drugačnost.

Gostilniška družčina drugačnih se ju usmili in jima priredi svatbo, drugačno, kot sta drugačna ona sama. Svatba, ki ju pripelje v svet "normalnih", ki pomeni zanju slovo od božjega otroštva in soočenje z resničnim svetom, ki pa je suh in hladno logičen. V temu svetu pa za njiju ni več tiste sreče, ki sta jo uživala v svoji nedolžnosti.

V Svatbi se prepleta realizem vsakdana s poezijo drugačnosti ter trda sedanost s skrivnostno nadnaravnostjo preteklosti in ljudskih vraž.

Rudi Šeligo je za Svatbo leta 1981 prejel Grumovo nagrado za najboljše slovensko dramsko besedilo.

Režiral jo bo režiser in novi umetniški vodja Slovenskega ljudskega gledališča Matija Logar, ki pa ga celjsko občinstvo že pozna, saj je v sezoni 1994/95 na

Odrupododrom režiral Mrožkovo delo Na odprtem morju.

Mož za Zofijo

komedija

KRSTNA UPORIZITEV

REŽIJA:
FRANCI KRIŽAJ

Mož za Zofijo je nadaljevanje komedije Smejči, ki jo je celjsko občinstvo izjemno lepo sprejelo pred dvema sezonama in v kateri je Anica Kumer prejela tudi nagrado Žlahtna komedijantka za vlogo Mici. V svoji novi komediji Zoran Hočevar ohranja vse tiste značilnosti, ki so dajale ton tudi prejšnji. Igra spet odseva naturalistično sliko malih ljudi današnjega časa, od sveta pozabljene upokojece, ki jim njihov stalni ritem življenja vulkansko pretrese nenavaden dogodek. Le da je tokrat ta "fatalni dogodek" vseskozi že prisoten pri njih doma - kot peklena ura pohlepa ždi pri njih Jakopičeva slika, ki je nekoč po naključju slikarske nelikvidnosti prešla v njihove roke. Avtor - sam likovnik, se poigrava z navideznostjo vrednosti umetniškega dela. Saj

bi sliko imeli za kaj vrednega, če bi se le kaj videlo na njej, tako pa so jo obdržali bolj v spomin na starega očeta. Dokler... Dokler jih zavest o njeni tržni vrednosti ne prestavi v oblake. V tiste nizke in skromne kakor njihove želje. V njihovih željah se razkriva njihova majhnost in skromnost, njihova ranljivost, ki kar vabi ptice roparice, da se polastijo njihovega bogatstva. Roparica se pojavi v osebi Zofije, ki pa se sama ujame v razmerje s preprostim in klenim vdovcem. Komedijo bo režiral Franci Križaj, ki je zelo uspešno režiral že Hočevarjevo Smejči in v njej ujel prav posebno nostalgično vzdušje, ki je prisotno tudi v komediji Mož za Zofijo in ki bo v gledalcih nedvomno vzbudila tisti smeh, ob katerem človeku še dolgo potem ostane toplo pri srcu.

Boris A. Novak

REŽIJA:
ALEŠ NOVAK

Hiša iz kart je najobčutljivejša hiša na svetu. Podre jo lahko že brezvetrje.

Tako je krhka kakor usoda. Takšna pa je tudi igra kart v Novakovi igri. Samo droben namig in že se zamenja adut, spet drugi v danem trenutku potegne skrito karto iz rokava in hiša iz kart se podre.

Utečeni red je samo privid igre, ki se poigrava s kartami in kvartopirci. Križev kralj je glavna karta, a samo do trenutka, ko mu mesto prevzame pikov fant, ki postane kralj. Novi red pa je spet samo hiša iz kart, karin fant pripravi upor in prevzame oblast, vse dokler srčev pob ne postane adut in ne dobi igre v svoje roke.

Potem so tu še nesrečne kraljice, zaljubljene v napačne karte in prepuščene vetru igre. Ta pa je nestalen in se poigrava tako s kartami kakor z igralci.

Veter usode in nestalnost igre je le odsev negotovosti življenja. Boris A. Novak se s spremenljivostjo usode poigrava s svojo značilno pesniško igrivostjo, kjer so tudi besede v stalnem gibanju, prerojevane v novih pomenih in nepričakovanih izpeljavah. Lahkotna igrivost zaznamuje celotno besedilo. Igrivost leži tudi v samem bistvu gledališča; igralci vseskozi igrajo svojo vlogo, odigravajo svojo karto, preigravajo svoj položaj... Zato Novakova igra ni ne tragedija ne komedija, temveč preprosto igra. Igra je bila leta 1987 nominirana za nagrado Slavka Gruma.

Igro bo režiral Aleš Novak, ki spada v najmlajšo generacijo slovenskih režiserjev in ki se je kot režiser že predstavil otroški publiki v Slovenskem ljudskem gledališču v Celju. V sezoni 1995/96 je uspešno zrežiral priredbo otroškega romana M. Endeja, Čarobni napoj.

Matjaž
Zupančič

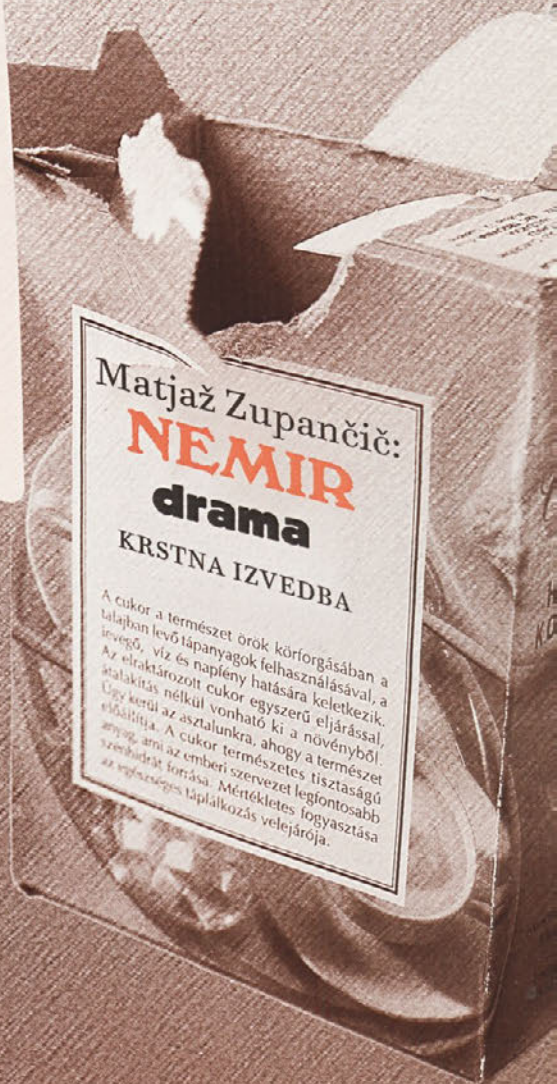
REŽIJA:
MILE KORUN

Matjaž Zupančič ni samo uveljavljen režiser, temveč tudi izzivalen in vznemirljiv avtor dramskih komadov, ki - kot je zapisal v spremni besedi h knjigi Matej Bogataj - "kar kričijo po uprizoritvi". Tak je tudi njegov Nemir.

V okolici staromeščanske hiše, v kateri živi na videz umirjen zakonski par srednjih let, se nenadoma pojavijo trije čudni tipi. Njihova skrivnostna prisotnost in nenavadno obnašanje vznemirja zakonca, zato se mož odloči za soočenje z njimi. Povabi jih v hišo in jim predlaga, naj popravijo klet. Trije skrivnostni neznanci ponudbo sprejmejo, toda ko se naselijo pod zemljo, se nemir med zakoncema samo še poveča...

Matjaž Zupančič nam v tekstu mojstrsko odstira pogled pod povrhnjico odnosov med možem in ženo, njunima družinskima prijateljema in tremi skrivnostnimi potepuhi. Z njihovo grozečo prisotnostjo planejo na dan med zakoncema skrbno prikriti strahovi, travme, nepotešene strasti, obsesije in nespornosti, pa tudi socialne razlike, ki ločijo njun svet od sveta skrivnostnih neznancev. V tekstu, ki nas od samega začetka drži v grozeči napetosti, avtor poznavalsko preplete najrazličnejše žanre, vse od psihološkega realizma meščanske drame, do trilerja, v njej pa so opazne tudi sledi absurdne drame in tradicija Grumovega ekspresionističnega sveta.

Besedilo je bilo leta 1994 nominirano za Grumovo nagrado in bo svojo krstno uprizoritev doživelo na Odrupododrom v režiji Mileta Koruna, ki je prav v celjskem gledališču ustvaril vrsto nepozabnih in celjski publiki tako ljubih predstav.

Florentinski slamnik

Na 6. dnevih komedije v Celju je režiser Vito Taufer dobil nagrado za režijo uprizoritve Florentinskega slamnika, igralka Barbara Cerar pa je za vlogo Helene v isti predstavi dobila naziv Žlahtna komedijantka.

RENATO JENČEK, BARBARA CERAR, VLADO NOVAK

Trnuljčica

Na Festivalu otroških predstav Zlata paličica v Ljubljani je predstava dobila Zlato paličico za najboljšo predstavo v celoti, Vesna Jevnikar je za vlogo Flore dobila Zlato paličico za glavno žensko vlogo, Tomaž Gubenšek za vlogo hudobne vile Malefic Zlato paličico za glavno moško vlogo in režiser Miha Alujevič Zlato paličico za režijo.

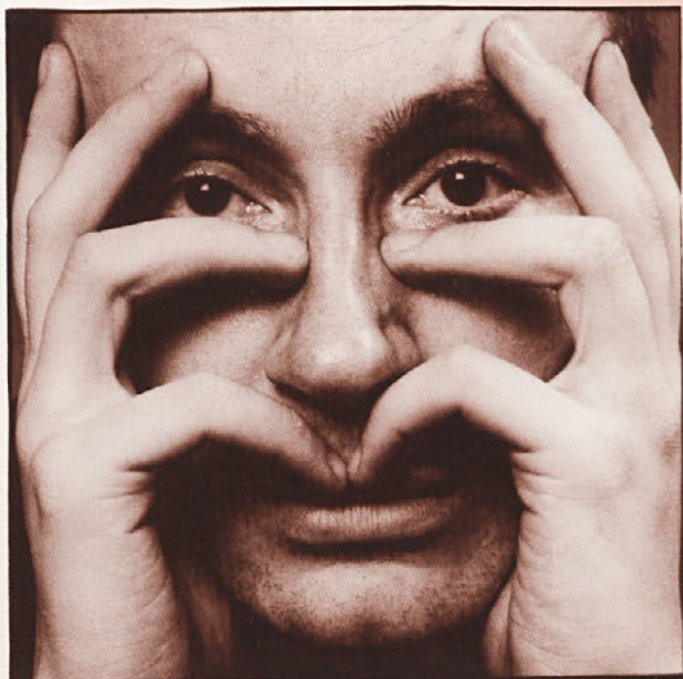
TOMAŽ GUBENŠEK, TINA GORENJAK

Tomaž Gubenšek

je dobil nagrado Zlata paličica za vlogo hudobne vile Malefic v predstavi Trnuljčica in Bronasti celjski grb za izvrstne interpretacije moških vlog v SLG Celje:

"Gospod Tomaž Gubenšek je v Slovenskem ljudskem gledališču v Celju

zaslovel kot izvrsten interpret komičnih vlog, v zadnjih letih pa s svojo moderno, asketsko in dodelano igro dokazal, da obvladuje tudi dramski žanr."
(iz obrazložitve)

Anica Kumer

je prejela Zlati celjski grb za vrhunske umetniške dosežke, ki imajo pomen življenjskega dela velike igralka.

"Gospa Anica Kumer je kot vrhunska igralka in pomembna nosilka repertoarja SLG Celje v vseh letih svoje poklicne igralske poti samo v celjskem gledališču ustvarila preko 75 vlog in več kot 3600 igralskih nastopov. S tem je prispevala ne samo k razvoju Slovenskega ljudskega gledališča, temveč k razvoju širše gledališke zavesti v mestu Celju."

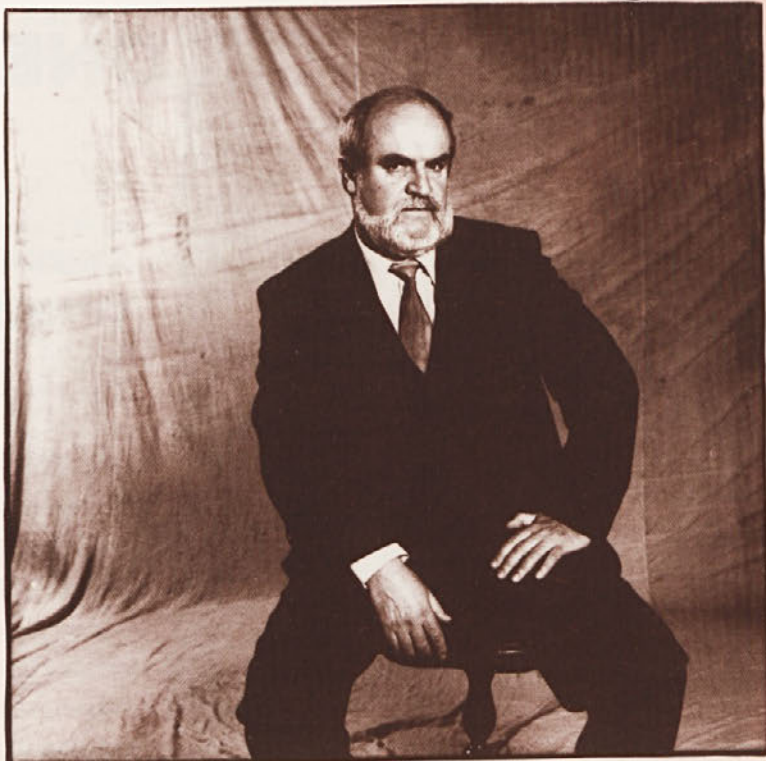
(iz obrazložitve)

Miro Podjed

je prejel priznanje
Združenja dramskih
umetnikov Slovenije za
vlogi Bokčila v Držičevem
Dundu Maroju in Piškurja
v Partljičevi Gospe
poslančevi.

"S svojimi vlogami v
preteklem letu je Miro
Podjed znotraj srednje
velikih in epizodnih vlog
uspel ustvariti celovito
igralsko izpoved in
obenem s smislom za
celoto podpreti
ansambelsko igro".

(iz obrazložitve)

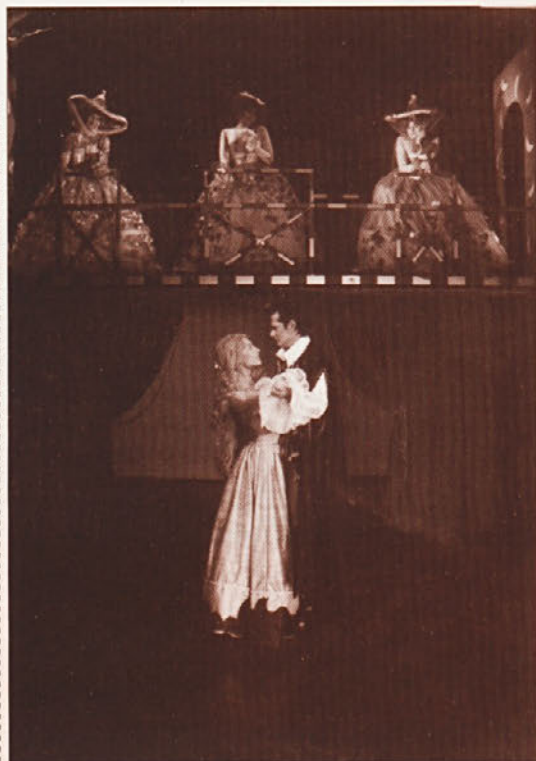

Vesna Jevnikar

je dobila nagrado Zlata
paličica za vlogo Flore v
predstavi Trnuljčica.

PONOVITVE PREDSTAV IZ PREJŠNJE SEZONE

1. Tat-jana Ažman:

Trnuljčica

REŽIJA:
MIHA ALUJEVIČ

"Duhovita, očarljiva in domišljije polna pripoved, ki na odru učinkuje v vsej svoji bogatosti."

Dario Svetej, Večer

2. Tone Partljič:

Gospa poslančeva

REŽIJA: FRANCJI KRIŽAJ

"Režiserju Franciju Križaju gre zasluga za odrsko uresničitev Partljičevega besedila, ki se ga je zvesto držal in s pridom izrabljal njegove možnosti. S

pomočjo igralskega ansambla ter učinkovite scene in kostumov Janje Korun mu je uspelo pričarati nadvse zabavno in osvežujoče gledališko doživetje ter predstavo, sposobno izvajljanja spontanih aplavzov."

Dario Svetej, Večer

Eksplodzija spomina

REŽIJA:
EDUARD MILER

Odlična predstava, ena najboljših
v slovenskem gledališkem
prostoru in vsekakor najboljša v
zadnjih petih letih v Slovenskem
ljudskem gledališču v Celju.
Natančna, monolitna, kozmična,
perverzna, interpretativno
odprta, komorna in spektakelska
hkrati, je odprta predvsem na igro
Milade Kalezić in Janeza
Bermeža, ki s svojo igro vstopata
v čisto območje gledališča, v
katerem skorajda ni več
"podoživljanja in utelešanja".

Krištof Dovjak, Dnevnik

REŽIJA:
JANUSZ KICA

4. William Shakespeare:

Ukročena trmoglavka

"Januszu Kici in
njegovim
navdihnjenim
sodelavcem se rodi
čista, živahna, v vseh
pogledih barvita,
bogato stilizirana
predstava, ena izmed
najkratkočasnejših v
zadnjih sezonah
celjskega gledališča."

*Vasja Predan,
Razgledi*

Abonma 1997/98

VPISOVANJE ABONMAJEV

Vpisovanje abonmajev bo od 1. do 9. septembra 1997 za dosedanje abonente in od 10. do 13. septembra 1997 za nove abonente.

Gledališka blagajna bo v času vpisa odprta: vsak delavnik od 9. do 11. ure in od 17. do 19. ure, v soboto od 9. do 11. ure.

Vse informacije dobite na naslednjih telefonskih številkah
(063) 442 910 int.208
(063) 441 814

ABONMAJSKA PONUDBA

Abonma vključuje štiri predstave na velikem odru in predstavo na Odrupododrom. Pri slednji se lahko odločite za uro predstave: ob 17.00 ali 20.30. O dnevu predstave vas bomo obvestili na dom.

VRSTE ABONMAJEV

- PREMIERSKI
- TOREK VEČERNI
- ČETRTEK VEČERNI
- SOBOTA POPOLDANSKI
- SOBOTA VEČERNI
- ŠTUDENTSKE VEČERNI

LUTKOVNI ABONMA

Zaradi izredno ugodnega odmeva, ki ga je bil lutkovni abonma deležen v prejšnjih sezonah, tudi v letošnji ponujamo tovrstni abonma, namenjen najmlajši publiki in njihovim staršem. Abonmajska ponudba zajema 7 lutkovnih predstav slovenskih lutkovnih gledališč.

Abonma boste lahko vpisali med 20. in 30. septembrom 1997.

IZVENABONMAJSKA PONUDBA

TEDEN OTROŠKEGA PROGRAMA - TOP 97

bo tudi v tej sezoni popestril praznično decembrsko vzdušje z obilico zanimivih otroških predstav in bo trajal od 16. do 24. decembra 1997.

DNEVI KOMEDIJE

Najboljše in najsmešnejše predstave slovenskih gledališč se bodo tudi v tej sezoni na odru SLG Celje potegovale za naziv najboljše komedije. Dnevi komedije, ki so vsako leto pestrejši in zanimivejši, bodo potekali februarja in marca 1998.

Cenik za sezono 97/98 abonma - 5 predstav

	ABONMA	POSAM. VSTOP.
parter I.- 8. VRSTA	6000,00 SIT	1500,00 SIT
balkon I. - 2. VRSTA	6000,00 SIT	1500,00 SIT
parter 9. VRSTA IN LOŽE	5000,00 SIT	1200,00 SIT
balkon 3. VRSTA IN LOŽE	5000,00 SIT	1200,00 SIT
galerija in stranski sedeži	3500,00 SIT	800,00 SIT

odprta vstopnica za 10 predstav
(ne velja za premiere) 10.000,00 SIT

*V abonmaju SOBOTA
POPOLDANSKI imajo upokojenci
50% popust, prav tako študentje in
dijaki v abonmaju ŠTUDENTSKI
VEČERNI.*

*Pri vstopnicah izven abonmaja
imajo 20% popust upokojenci,
študentje, invalidi in člani Sveta
knjige*

LUTKOVNI ABONMA

7 PREDSTAV 3000,00 SIT
POSAMEZNA 500,00 SIT

MLADINSKI ABONMA

4 PREDSTAVE 2400,00 SIT
3 PREDSTAVE 1800,00 SIT
POSAMEZNA 700,00 SIT

ŠOLSKI ABONMA

4 PREDSTAVE 1600,00 SIT
3 PREDSTAVE 1200,00 SIT
POSAMEZNA 500,00 SIT

posamezne vstopnice za
Oderpododrom
1000,00 SIT

ABONMAJA ČEBELICA IN MRAVLJICA

2 PREDSTAVI 800,00 SIT
POSAMEZNA 500,00 SIT

ODKUPI PREDSTAV

VELIKI ODER

ZA ODRASLE 375.000,00 SIT
ZA SREDNJE ŠOLE 250.000,00 SIT
ZA OSNOVNE ŠOLE 160.000,00 SIT

ODERPODODROM

ZA ODRASLE 125.000,00 SIT
ZA SREDNJE IN
OSNOVNE ŠOLE 60.000,00 SIT

V ceni vstopnic je vračunan 5% davek
od storitev.

Programski list SLG Celje

Sezona 1997/98

UPRAVNIK: BORUT ALUJEVIČ
UMETNIŠKI VODJA: MATIJA LOGAR
REŽISER: FRANCI KRIŽAJ
VODJA PROGRAMA IN PROPAGANDE:
ANICA MILANOVIĆ

Igralski ansambel:

ZVONE AGREŽ, BRUNO BARANOVIĆ,
JANEZ BERMEŽ, TINA GORENJAK,
TOMAŽ GUBENŠEK, RENATO
JENČEK, MILADA KALEZIĆ, DRAGO
KASTELIC, ANICA KUMER, MIRO
PODJED, STANE POTISK, IGOR
SANCIN, MARIO ŠELIH, VANJA
SLAPAR, EVA ŠKOFIČ - MAURER,
BOJAN UMEK, JAGODA VAJT

PREDSTAVNIK: BORUT ALUJEVIČ
UREDNIKA: MARINKA POŠTRAK
JANEZ VENCELJ
LEKTOR,
KOREKTOR: MARIJAN PUŠAVEC
OBLIKOVALEC: IZTOK SKOK
FOTOGRAF: DAMJAN ŠVARC

NAKLADA: 3000 IZVODOV
TISK: IB GRAFIKA

SLOVENSKO LJUDSKO GLEDALIŠČE CELJE,
GLEDALIŠKI TRG 5, 3000 CELJE,
CENTRALA: (063) 442-910
TAJNIŠTVO: (063) 441-861
VODJA PROGRAMA: (063) 441-814
BLAGAJNA: (063) 442-910 INT. 208
FAX: (063) 441-850

